

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **N. Y.**, zastoupená Mgr. Michalem Poupětem, advokátem se sídlem Konviktská 24, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 6. 2019, č. j. 19 A 24/2019 – 24,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 17. 4. 2019, č. j. CPR-10859-2/ČJ-2018-930310-V261, zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“), ze dne 19. 2. 2018, č. j. KRPT-255722-57/ČJ-2017-070022, a toto rozhodnutí potvrdila. Posledně uvedeným rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Správní orgán prvního stupně dále stanovil žalobkyni dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku.

[2] Dalším rozhodnutím z téhož dne (tj. ze dne 17. 4. 2019), č. j. CPR-10859-3/ČJ-2018-930310-V261, pak žalovaná zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 2. 2018, č. j. KRPT-255722-58/ČJ-2017-070022, kterým byla žalobkyni podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, uložena povinnost zaplatit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění ve výši 1 000 Kč, a toto rozhodnutí potvrdila.

[3] Žalobkyně brojila proti oběma výše uvedeným rozhodnutím žalované žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 27. 6. 2019, č. j. 19 A 24/2019 – 24, zamítl jako nedůvodnou.

[4] Krajský soud nejprve shrnul skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu. Uvedl, že dne 16. 11. 2017 byla v Opavě provedena policejní kontrola zaměřená na odhalování nelegální migrace a nelegálního zaměstnání osob z třetích zemí, při níž bylo v prostorách společnosti FILSON s.r.o. kontrolováno 13 cizinců. Mezi kontrolovanými cizinci byla i žalobkyně, která vykonávala pracovní činnost – ukládala papírové krabice připravené pro uložení lahví s rozmrazovači – a byla oblečena v pracovním oděvu. Žalobkyně se policejní kontrole prokázala cestovním pasem s vylepeným polským národním vízem typu D MULTI, s dobou pobytu 178 dnů, s platností od 27. 6. 2017 do 21. 12. 2017. Následně bylo zjištěno, že žalobkyně na území České republiky pracuje bez příslušného povolení k zaměstnání.

[5] V den provedené kontroly byl s žalobkyní sepsán protokol o výsledku v rámci řízení o správním vyhoštění. Žalobkyně po seznámení s podklady pro rozhodnutí v rámci svého vyjádření uvedla, že do České republiky přicestovala dne 1. 11. 2017 z Polska. Tam pracovala pro firmu PRACMAX SP. Z O.O. (dále jen „*PRACMAX*“), její pracovní činnost spočívala ve sběru ovoce. Má polské vízum, které si zařizovala přes agenturu, pracovním povolením v České republice však nedisponuje. Dodala, že neví, kdo je jejím zaměstnavatelem na území České republiky, docházku jí ale eviduje zaměstnanec společnosti FILSON s.r.o. a i práci jí přiděluje mistr z této společnosti. Její práce v době kontroly spočívala v ukládání krabic pro lahve s rozmrazovači. Žalobkyně také uvedla, že neabsolvovala školení z bezpečnosti práce ani zdravotní prohlídku. Žádnou mzdu zatím neobdržela, sjednáno bylo 3 až 4 tisíce zlotých, ubytování na ubytovně v Opavě jí hradí zaměstnavatel (bez konkretizace, kterého zaměstnavatele má na mysli – pozn. Nejvyššího správního soudu). Nakonec žalobkyně uzavřela, že v České republice nemá žádné osobní, rodinné, ekonomické, kulturní či společenské vazby a nic jí nebrání vycestovat na Ukrajinu.

[6] V odůvodnění rozsudku krajský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, a judikaturu Soudního dvora EU odmítl žalobní tvrzení, že by žalovaná pochybila v závěru, podle něhož žalobkyně vykonávala na území České republiky práci bez platného povolení. Správní orgány také postupovaly správně, pokud na projednávaný případ neaplikovaly § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „*zákon o zaměstnanosti*“) a směrnici Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. 12. 2006 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „*směrnice o vysílání pracovníků*“).

[7] Krajský soud přisvědčil žalované v tom, že žalobkyně vykonávala v České republice pracovní činnost, aniž by měla povolení k zaměstnání. Dále uvedl, že ze správního řízení vyplynulo, že žalobkyně vykonávala práci na pracovišti společnosti FILSON s.r.o. Tato společnost vedla žalobkyni docházku a práce žalobkyně byla kontrolována jejími zaměstnanci. Krajský soud také poznamenal, že bez ohledu na skutečnost, že formálně zůstal zachován pracovněprávní vztah žalobkyně k polskému zaměstnavateli (společnosti PRACMAX), jenž měl žalobkyni za vykonanou práci odměňovat, je podstatné, že žalobkyně pro polského zaměstnavatele žádnou pracovní činnost nevykonávala. Polský

pokračování

zaměstnavatel ji práci nepřiděloval a nekontroloval plnění pracovních úkolů. Výše popsanou pracovní činnost žalobkyně proto nelze kvalifikovat jako přeshraniční poskytování služby pro společnost FILSON s.r.o, jak je namítáno v žalobě, a proto není možné postupovat dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, který představuje výjimku z povinnosti mít povolení k zaměstnání. Smluvní vztahy mezi několika subjekty podle krajského soudu sloužily toliko k tomu, aby formálně zastřely poskytnutí ukrajinských pracovníků polskou společností k manuální práci u české společnosti.

[8] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), ačkoli ve skutečnosti uplatnila toliko důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[9] Stěžovatelka v podstatné části kasační stížnosti opakuje svou žalobní argumentaci. Namítá, že na území ČR nevykonávala práci neoprávněně, jelikož byla do ČR vyslána v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Jednalo se o příhraniční poskytování služeb, které je v souladu se směrnicí o vysílání pracovníků.

[10] Dále správním orgánům vytýká, že neakceptovaly důkazní návrhy k prokázání jejího tvrzení, že bylo na místě aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Dodává, že v obchodních vztazích nelze vyloučit situaci, kdy je z důvodu menší vytíženosti zaměstnanec přijat do zaměstnání a ihned poté je vyslán k práci v jiném členském státě. Správním orgánům a krajskému soudu stěžovatelka vytýká, že stavěly své závěry na jejich výpovědích. Jelikož však stěžovatelka není znalá smluvních a obchodních vztahů, nebyla schopna správně posoudit všechny relevantní otázky, což však mohlo být zhojeno provedením navrhovaných důkazů.

[11] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkazuje na své vyjádření k žalobě a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Stěžovatelka v podstatné části kasační stížnosti opakuje svoji žalobní argumentaci. Tato tvrzení již dříve uplatněná v žalobě jsou však v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná, protože neobsahují žádnou reakci na závěry krajského soudu (v nichž stěžovatelka obdržela odpověď na jí uplatněnou žalobní argumentaci; viz odstavce [6] a [7] tohoto rozsudku) nebo polemiku s nimi, ale vymezují se pouze proti postupu správních orgánů. Z tohoto důvodu se jimi Nejvyšší správní soud dále nezabýval.

[15] Jediné tvrzení, které lze považovat za přípustnou kasační námitku, je ta část kasační argumentace (respektive jediná věta), ve které stěžovatelka krajskému soudu vytýká, že stavěl své závěry na výpovědích stěžovatelky, která však není znalá smluvních a obchodních vztahů, a proto nebyla schopna správně posoudit všechny relevantní otázky.

[16] V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na § 109 odst. 4, větu první s. ř. s. a setrvalou judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70; všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), z nichž vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatelky, aby v kasační stížnosti specifikovala skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu. Jinak řečeno, pokud stěžovatelka formulovala kasační námitku velmi obecně, obdrží na ni od soudu pouze stručnou odpověď.

[17] O podobných věcech již Nejvyšší správní soud rozhodoval v rozsudcích ze dne 22. 1. 2019, č. j. 4 Azs 377/2018 - 22, či ze dne 11. 4. 2019, č. j. 3 Azs 183/2018 - 23. V těchto rozhodnutích se rovněž soud zabýval případy ukrajinských státních příslušníků - zastoupených stejným zástupcem jako stěžovatelka v nyní projednávané věci - kterým bylo také uloženo správní vyhoštění za výkon práce na území České republiky bez příslušného povolení. Stěžovatelé v uvedených věcech uplatnili velmi podobnou kasační argumentaci jako stěžovatelka v nyní projednávané věci. V odkazovaných věcech již Nejvyšší správní soud konstatoval, že skutečnost, že stěžovatelka není znalá smluvních a obchodních vztahů, není překážkou k tomu, aby pravdivě popsala okolnosti podstatné pro posouzení daného případu. Pro zodpovězení otázek, jakým způsobem se stěžovatelka dostala k zaměstnání v České republice, kdo je její zaměstnavatel, kdy práci vykonávala, za jakou mzdu, kdo jí práci zadával a kontroloval ji, totiž není podstatná znalost smluvních či obchodních vztahů. Nejvyšší správní soud s uvedeným názorem souhlasí a má za to, že plně dopadá i na nyní projednávanou věc. Krajskému soudu proto nelze vytýkat, že při posuzování otázky, zda stěžovatelka vykonávala pracovní činnost v České republice nelegálně, vycházel mimo jiné z protokolu o jejím výslechu.

[18] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto zamítl.

[19] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovanou - nebylo v jejím případě prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec její úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 24. února 2020

Mgr. Radovan Havelc
předseda senátu